

A). LITERATURA PRIMITIVĂ.

Voind a trata cine-va despre literatura Românilor de la începutul așezărei lor în Dacia, ar fi: a căde într'un abisū. Incoțto te-ai întorce n'ai puté afla nimicā sigur, nimicā, care se'ți adape curiositatea pe deplin. O cétă învāle totul! Vederile inteli-ginței nu pot străbate dincolo de ea, se pă-trunđă și se cunóscă ce-va în acea negură, ca se ni lase cel puțin o urmă de cunoscință în acéstă privință.

Mulți 'și-aū frământat creerii în seculii mai din cóce, mulți aū cernut acéstă ques-tiune de atāta importanță cu mare scrupu-lositate, ca se pótă afla măcar cea mai mică umbră de o literatură a Românilor de pe atunci, scrisă pe pergament, etc. ceea ce ar fi fost un isvor scump pentru începerea u-nei istorii a literaturii nóstre, însă nimene până acum n'aū aflat nimicā din ceea ce era de dorit.

Și cum? — de ce? — Fost-aū óre colonistii